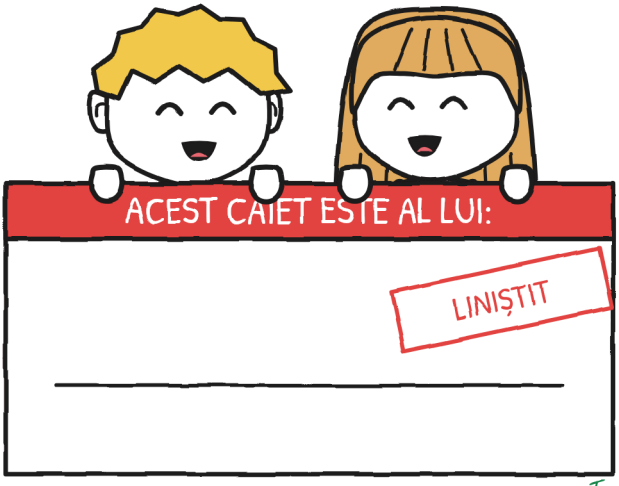

Liniștit. Până îl deschizi. —J.

Dacă îl găsești, înapoiază-l. Fără surprize: proprietarului lui.

DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: dragonii adevărați nu există, iar pachetele nu se întorc zburând. Pentru o petrecere adevărată, vezi ultima pagină. —J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 5

Un tort pentru doi

LinguAula

(caietul lui Guni)

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 5

Un tort pentru doi

Cartea a cincea din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă”, „A nu se deschide înainte de tunet”, „Returnat, te rog” și „Aici nu, Fărâmiță!”.

Text și ilustrații: LinguAula

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

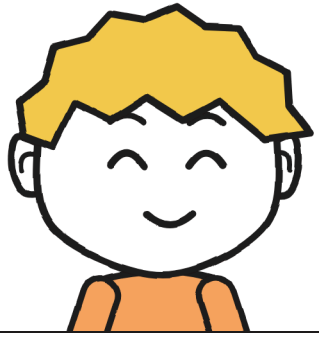
Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

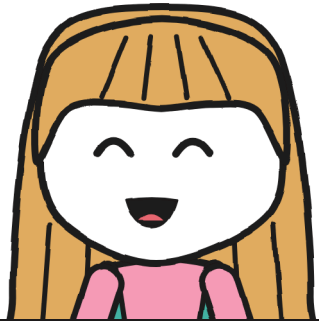
Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun tort n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. Tăiat în două, da. —J.

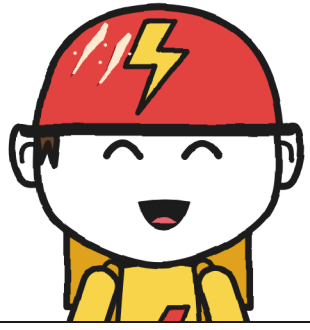
CINE E CINE

Guni. Curier de sâmbătă. Caietul ăsta e al lui. Îi plac după-amiezile liniștite.

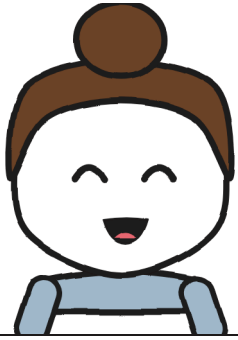
Julita. Scrie cu verde și semnează J. Îi plac petrecerile cu muzică. Și surprizele.

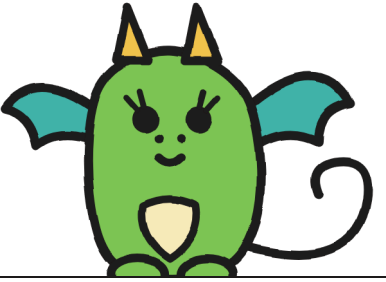
Toni. Livrează pentru FULGER, în zece minute sau gratis. Ce nu livrează sunt păcăleli.

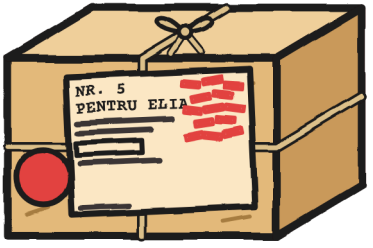
Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.

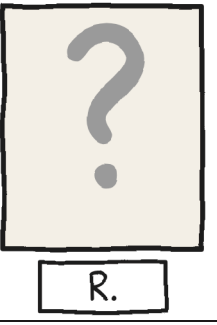
Elia. Brutăreasa cartierului. Are un cuptor și două mâini.

Fărâmiță. Dragoniță. Locuiește cu Vera. Îi plac lumânările. Prea mult.

Pachetul nr. 5. Pe dinafară, la fel ca toate. Pe etichetă scrie: A SE MONTA UNDE ÎNCEPE.

R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i spune numele.

CAPITOLUL 1

Două invitații

Caietul 4 s-a terminat cu un papuc adormit și nu-mi vine în minte un final mai bun pentru un caiet. Al 5-lea e roz. Roz-căpșună, ca glazura tortului, cu ștampila magazinului într-un colț. Mara l-a lăsat pe tejghea sâmbătă dimineața, fără să spună nimic, și s-a apucat să alinieze sticlele de cerneală cu o atenție de care nu aveau nevoie. E felul ei de a nu se uita.

Pentru prima pagină încercasem cuvinte toată săptămâna. Pe al 2-lea am scris OFICIAL; pe al 3-lea, SECRET; pe al 4-lea, DEFINITIV. Probabil am o slăbiciune pentru cuvintele cu lacăt. De data asta n-a trebuit să caut: mi-a venit singur, cum vine ce îți dorești de zile întregi fără să-ți fi dat seama.

Sus am scris CAIET DE LIVRĂRI 5 · al lui Guni, cum se scrie de obicei. Dedesubt, încet și cu creionul proaspăt ascuțit, un singur cuvânt:

LINIȘTIT.

Fără semnul exclamării. O exclamație liniștită ar fi o contradicție, iar cu contradicțiile sunt atent.

Julita era de cealaltă parte a tejghelei, aplecată, cu capul într-o parte, ca un papagal care ascultă radioul. Nu mi-a cerut caietul. N-a avut nevoie: citește pe dos la fel de repede ca pe dreptul și cu mult mai multă obrăznicie.

— Liniștit, a spus, cuvântului, nu mie.

A scos carioca verde, care scria deja slab, a tras caietul spre ea cu un deget și mi-a lăsat dedesubt:

„Liniștit" scrie cel care nu știe ce-l așteaptă. —J.

Am citit-o de trei ori, căutând locul unde greșea. Nu l-am găsit și m-a neliniștit mai puțin decât ar fi trebuit.

Pentru cine ajunge la caietul ăsta fără să fi trecut prin celelalte: magazinul se numește Livrări Imposibile și e al Marei, care e vrăjitoare, poartă pălărie mov și are o ștampilă care, când o apeși, aruncă scântei cu miros de lumânare stinsă. Pe raftul din stânga ține pachetele returnate, pachete pe care nimeni n-a reușit să le livreze, trimise toate de R. Dacă cel care primește unul nu semnează eticheta cu cerneală care nu se șterge, în zori pachetul se întoarce zburând pe raftul lui. Erau douăzeci. Julita și cu mine am livrat patru: un ou de dragon, niște semințe cu picioare, un clopoțel și un set de sosire. Pe perete, cu litere verzi, scrie MAI SUNT 16.

Ieri, vineri 16, a fost ziua mea de naștere. Am sărbătorit-o acasă, cu mama: chec cu lămâie, două căni și nimeni n-a cântat. A fost perfect.

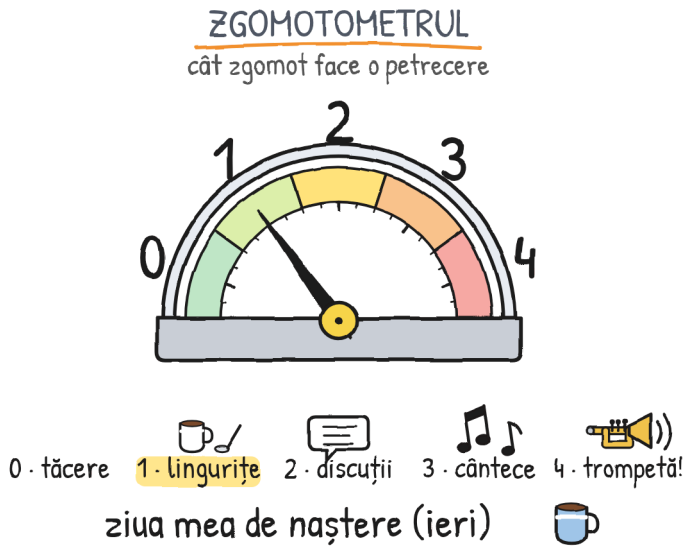
Cântatul cere o explicație, pentru că în casa mea nu e o scăpare, e o înțelegere. Mama mă întrebase în ajun, cu cuțitul de pâine în mână: „Cânt sau nu cânt?”. Am spus că nu. A încuviințat ca unul care semnează și s-a ținut de cuvânt. A tăiat checul în patru părți egale, două pentru atunci și două pentru mai târziu, și un timp lung singurul lucru care s-a auzit a fost o linguriță lovind o cană, frigiderul și, foarte departe, un autobuz. Cel mai bun lucru din după-amiază a fost că se auzea autobuzul.

Cadoul Julitei îl povestesc mai încolo. Merită locul lui.

Ca să notez ziua de naștere cum trebuie, în seara aceea am inventat un aparat. E al patrulea din cariera mea, după tremurometru, roșometru și aicimetru: un cadran cu acul lui, ca cel de la ceas, și cinci semne. Zero, tăcere. Unu, linguriță. Doi, discuții. Trei, cântece. Patru, trompetă. L-am intitulat ZGOMOTOMETRUL, „cât zgomot face o petrecere”, am pus acul pe 1 și dedesubt am desenat o cană mică, care era a mea.

Julita a întors pagina fără să ceară voie, s-a uitat la cadran, s-a uitat la cană și a scris cu carioca slabă:

O zi de naștere la 1 nu e zi de naștere. E o gustare. –J.

A închis carioca, și-a pus coatele pe tejghea și a spus, ca unul care citește ordinea de zi:

— Miercuri 21 e ziua mea. Și am promis că le sărbătorim împreună.

— După 21, am spus eu.

— Sâmbătă 24. La cinci.

— La cinci.

Amândoi am notat. Eu, în creion, în caietul roz; ea, cu verde, în carnețelul ei mic, pe care l-a acoperit cu tot brațul, cum se acoperă un test. Eu l-am acoperit pe al meu cu cotul. În fundul

magazinului, Mara a ștampilat o hârtie și au sărit scântei cu mirosul lor de lumânare stinsă, iar niciunul n-a ridicat capul, deși scânteile se miros. Am rămas fiecare la un capăt al tejghelei, într-o parte și pe jumătate cu spatele, două persoane scriind aceeași dată de parcă fiecare ar fi fost stăpâna ei.

Niciunul n-a mai spus nimic. Acum mi se pare ciudat că două persoane care tocmai s-au înțeles își acoperă ce scriu. Atunci mi s-a părut că se scrie mai bine cu cotul la locul lui.

Eu știam deja cum o să fie petrecerea. Și Julita, la fel.

Iată ce știam eu.

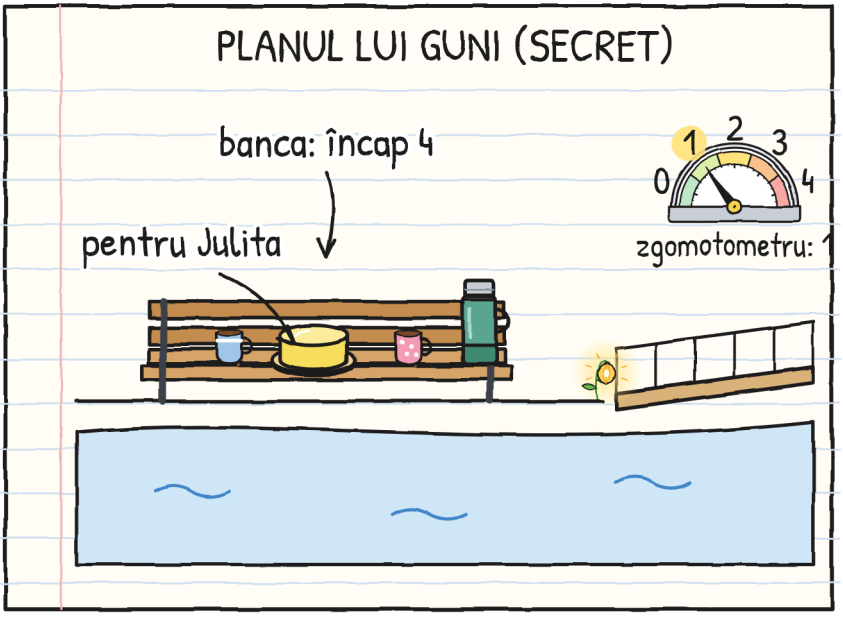
Julitei îi trebuie o după-amiază liniștită. Aleargă mereu, cronometrează și întreabă, iar când se oprește în sfârșit i se vede în picior, care tot mai vrea să meargă în altă parte. O gustare pe banca de la pasarelă, lângă canal, fără zgomot, cu un termos și un tort mic, i-ar prinde bine. Cunosc banca aceea. Are o șipcă desprinsă care se leagănă dacă te așezi în capăt și e singura din cartier de unde nu se vede nicio prăvălie. Merg acolo când am nevoie să nu se întâmple nimic.

Ar fi o surpriză. Ea n-ar avea nimic de pregătit. Doar să vină. Mi se părea cel mai bun cadou cu putință: unul care nu dă de lucru.

Aș fi putut să o întreb. M-am gândit, în picioare lângă tejghea, cu creionul în aer: „Julita, ți-ar plăcea o după-amiază fără grabă?”. Dar o întrebare are răspuns, iar răspunsul poate fi nu.

Un plan nu răspunde: rămâne pe hârtie, nemișcat, așteptând, ceea ce știe să facă cel mai bine aproape tot ce desenez.

L-am desenat chiar în dimineața aceea, pe foaia următoare: banca, felinarul de la capătul pasarelei, un tort, două căni și termosul. Pe drum spre magazin măsurasem banca. Încap patru. Sus am scris PLANUL LUI GUNI (SECRET), în caz că mai rămânea vreo îndoială despre cine era secretul.

Ce plănuia Julita n-am aflat până vinerea următoare. Pagina care urmează n-am scris-o eu: a scris-o ea, după aceea, în caietul meu, iar eu am lăsat-o unde a pus-o, chiar lângă a mea. Acolo trebuie să fie.

Iată ce știam eu: Guni are nevoie de o petrecere adevărată, cu muzică, chiar dacă nu știe. Dacă îl întreb, o să zică nu. Așa că nu-l întreb. –J.

Stegulețele le-a desenat unul câte unul, cu o răbdare pe care nu i-o știam.

La prânz s-a întors Toni de la o livrare. A lăsat bicicleta la ușă, a intrat fără să-și scoată casca și s-a așezat pe cutia lui, unde se așază „deocamdată”. Eu aveam de dimineață patru plicuri albastre, scrise în creion cu cel mai bun scris al meu și sprijinindu-mi mâna pe margine ca să nu ung, iar Julita era în

fundul magazinului, scotocind într-un sertar cu benzi adezive. Am socotit că îmi mai rămân zece secunde.

— Ia. — I-am dat cele patru plicuri. — Unul e pentru tine. Celelalte, pentru Mara, Vera și Flora. E o surpriză pentru Julita. Să nu-i spui.

— O surpriză chiar păstrez, a spus Toni.

A spus-o cu vocea cu care zice „recepționat". A băgat plicurile în rucsac fără să se uite la ele, iar eu m-am gândit: ce noroc, un curier care nu citește ce livrează.

Ce s-a întâmplat după aceea mi-a povestit Toni vinerea, cu ora, pentru că la FULGER ora e jumătate din poveste. Eu plecasem deja la masă când Julita s-a apropiat de cutia lui cu un teanc de plicuri verzi prins cu un elastic. Erau nouă. Toni le-a numărat de două ori.

— Unul e pentru tine. Celelalte, pentru Mara, Vera, Flora, Elia, domnul Antonie, Zoe, Bruno și doamna de la magazinul de pantofi. E o surpriză pentru Guni. Să nu-i spui.

— O surpriză chiar păstrez.

Aceeași frază cu aceeași față. Probabil asta deosebește un curier de un mincinos: curierul nu schimbă mesajul după cine întreabă. De data asta, în schimb, le-a deschis pe amândouă ale lui, pe cel albastru și pe cel verde, unul după altul, cum se verifică un aviz de însoțire. Spuneau același lucru: SÂMBĂTĂ 24, LA ORA CINCI. După oră venea locul, și acolo fiecare spunea al lui.

Mi-a povestit fără adjective. E felul lui de a fi amabil.

După-amiază m-am dus la brutăria Eliei să comand un tort. Mirosea a coajă caldă și a ceva dulce pe care n-am știut să-l numesc. Când am intrat, cu clopoțelul ușii încă mișcându-se, am auzit cum se închide ușa bucătăriei, în spate: o bufnitură seacă, din acelea date cu șoldul. Mi s-a părut că văd un colț de salopetă verde.

M-am gândit că o fi altă salopetă. Salopetele verzi abundă; e o culoare practică.

Era a mea. Elia m-a scos pe la bucătărie. –J.

— Un tort mic, cu lămâie, i-am spus Eliei. Fără nimic deasupra. Pentru sâmbătă 24, la cinci, pe banca de la pasarelă. E o surpriză pentru Julita.

Era a doua oară când spuneam fraza aceea într-o singură zi și deja îmi suna a lozincă.

Elia a notat pe o foaie cu scrisul ei rotund și a prins-o cu o pioneză pe panoul de plută cu comenzile. Acolo mai era o foaie, întoarsă cu fața în jos.

— Sâmbătă 24, la cinci? La ora aia am deja alt tort. Pentru alt loc.

— De cine?

— E un secret. Ca al tău.

M-am ridicat pe vârfuri, ceea ce fac când trebuie să văd ceva ce nu mi se cuvine și care nu m-a ajutat niciodată. M-am gândit că e al altcuiva. În octombrie își sărbătorește ziua multă lume. Am gândit-o încet, ca să aud cum sună, și suna bine: o lună are treizeci și una de zile, iar cartierul e mare.

— Îți păstrez secretul, a spus Elia, ștergându-și mâinile de șorț. Și celuilalt, pe al lui. Dar am un cuptor și două mâini. Sâmbătă la cinci, cele două mâini merg într-un singur loc.

— Și celălalt tort?

— Asta o să hotărâți voi, cei care le-ați comandat. Eu fac torturi. Petreceri, nu.

Am notat: „Elia: un cuptor, două mâini, un loc". Cifrele le-am înțeles perfect. „Ați" l-am lăsat să treacă, cum lași să treacă un autobuz care nu merge spre cartierul tău.

Mie mi-a spus a doua zi. Nici eu n-am înțeles „ați". –J.

Când m-am întors în magazin, Toni golise rucsacul pe tejghea și aranja plicurile pe culori: verzile de o parte, albastrele de cealaltă, cu grija cu care se aranjează ce urmează să fie livrat. Când a terminat, le-a numărat din nou. Apoi, încă o dată.

— Guni, ai vorbit cu Julita despre petrecere?

— Nu. E o surpriză.

— Aha, a spus Toni. La FULGER, un pachet cu două adrese nu iese din magazin.

— Care două adrese?

— Asta nu-ți pot spune. Mi s-a cerut.

FULGER are reguli pentru orice, iar de câte ori Toni citează una o iau de bună, chiar dacă pentru mine e nouă. Asta era. Am notat-o fără s-o înțeleg, în colțul foii cu planul, unde încap lucrurile care nu se potrivesc nicăieri.

Toni și-a băgat în buzunarul rucsacului câte o invitație din fiecare culoare.

— Astea două sunt ale mele, a spus. Pe celelalte, luni.

Atunci Mara, care ajunge la toate rafturile fără taburet, de pură autoritate, a trebuit să se urce de data asta pe taburetul albastru ca să coboare cu amândouă mâinile, de pe raftul de sus, cutia nr. 5: la fel ca toate de pe raft, nici mai mare, nici mai mică. Înăuntru, ceva de lemn a făcut crac. Pe raft a rămas un dreptunghi curat, de mărimea obișnuită, care s-a adăugat celor patru goluri; afișul de pe perete a rămas la MAI SUNT 16.

— Elia vine la cinci, a spus Mara. În sfârșit.

Două plicuri într-un buzunar. Niciunul nu știa nimic de celălalt. Plicurile, vreau să spun. —J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Cartea asta există în șase mărimi, pentru copii de la 3 la 16 ani, și în peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L spun povestea pagină cu pagină, pe aceleași desene și cu tot mai multe nuanțe. XL e romanul: aceeași poveste, cu loc pentru tot ce gândește Guni și nu spune.

Nivelurile CECRL sunt orientative: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Fiecare în mărimea lui. Același tort. —J.

PENTRU FAMILII ȘI CADRE DIDACTICE

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com (cu activitățile mărimii L)